

SODBA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 22. junija 2006^{*}

V zadevi C-419/04,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 234 ES, ki ga je vložilo Cour d'appel de Poitiers (Francija) z odločbo z dne 21. septembra 2004, ki je na Sodišče prispela 30. septembra 2004, v postopku

Conseil général de la Vienne

proti

Directeur général des douanes et droits indirects,

SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi A. Rosas, predsednik senata, J.-P. Puissochet, S. von Bahr, U. Löhmus (poročevalec) in A. Ó Caoimh, sodniki,

^{*} Jezik postopka: francoščina.

generalni pravobranilec: A. Tizzano,
sodna tajnica: L. Hewlett, glavna administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 28. septembra 2005,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za Conseil général de la Vienne J.-M. Salva in R. Barazza, odvetnika,
- za francosko vlado G. de Bergues in A. Colomb, zastopnika,
- za slovaško vlado R. Procházka, zastopnik,
- za Komisijo Evropskih skupnosti J. Hottiaux in X. Lewis, zastopnika,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi
17. novembra 2005

izreka naslednjo

Sodbo

¹ Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 871 Uredbe Komisije (EGS) št. 2454/93 z dne 2. julija 1993 o določbah za izvajanje Uredbe Sveta

(EGS) št. 2913/92 o carinskem zakoniku Skupnosti (UL L 253, str. 1), kakor je bila spremenjena z Uredbo Komisije (ES) št. 1677/98 z dne 29. julija 1998 (UL L 212, str. 18, v nadaljevanju: izvedbena uredba).

- ² Ta predlog je bil vložen v okviru spora med Conseil général de la Vienne (skupščino departmaja Vienne) in Directeur général des douanes et droits indirects (generalnim direktorjem za carine in posredne dajatve) zaradi plačila zneska 221.286 EUR, ki ustreza uvoznim dajatvam, za katere je slednji štel, da se jim je skupščina Departmaja Vienne izognila.

Pravni okvir

- ³ Člen 220(2) Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti (UL L 302, str. 1, v nadaljevanju: carinski zakonik Skupnosti) določa:

„Razen v primerih iz drugega in tretjega pododstavka člena 217(1) se naknadna vknjižba [dajatev, ki izhajajo iz carinskega dolga,] ne opravi, če:

[...]

- b) se zakonsko dolgovani znesek dajatev ni vknjižil zaradi napake carinskih organov in če dolжник te napake ni mogel odkriti in je ravnal v dobri veri in upošteval vse določbe o carinski deklaraciji, predvidene v veljavni zakonodaji;

[...]“

4 Člen 235 carinskega zakonika Skupnosti določa:

„Posamezni izrazi imajo naslednji pomen:

[...]

- b) odpust: odločitev o opustitvi celotnega ali dela zneska carinskega dolga ali odločitev o razveljavitvi vknjižbe celotnega ali dela zneska neplačanih uvoznih ali izvoznih dajatev.“

5 Člen 236(1), drugi in tretji pododstavek, carinskega zakonika Skupnosti določa:

„Uvozne ali izvozne dajatve se odpustijo, kolikor se ugotovi, da v trenutku vknjižbe znesek teh dajatev ni bil zakonsko dolgovan ali da je bil vknjižen v nasprotju s členom 220(2).

Povračilo ali odpust se ne odobri, če so dejstva, ki so povzročila plačilo ali vknjižbo zneska, ki ni bil zakonsko dolgovan, posledica goljufivega dejanja udeleženega.“

6 Člen 869 izvedbene uredbe določa:

„Carinski organi sami odločijo, da ne bodo naknadno vknjižili nepobranih dajatev:

[...]

- b) če ocenjujejo, da so bili izpolnjeni vsi pogoji iz člena 220(2)(b) [Carinskega] zakonika [Skupnosti] in da je znesek, ki se od uporabnika ni pobral zaradi iste napake, odvisno od primera nanaša na enega ali več uvoznih ali izvoznih dejanj, nižji od 50.000 [EUR];

[...]“

7 Člen 871 izvedbene uredbe določa:

„Če carinski organi, razen v primerih iz člena 869, ocenjujejo, da so pogoji iz člena 220(2)(b) [carinskega] zakonika [Skupnosti] izpolnjeni, ali dvomijo v doseg kriterijev te določbe v zadevnem primeru, ti organi posredujejo primer Komisiji, da se

uredi v skladu s postopki iz členov 872 do 876. Primer, ki se predloži Komisiji, mora vsebovati vse podatke, pomembne za popolno preverjanje predloženega primera. Poleg tega mora vključevati tudi izjavo, ki jo v primeru predložitve Komisiji podpiše zainteresirana oseba, s katero potrjuje, da je prebrala primer, in navede, da nima ničesar dodati, ali navede vse dodatne informacije, za katere meni, da bi morale biti vključene.

Komisija zadevni državi članici nemudoma potrdi prejem tega primera.

Če se izkaže, da so podatki, ki jih je posredovala država članica, nezadostni, da Komisija ob celotnem poznavanju stvari odloči o predloženem primeru, lahko ta zahteva predložitev dodatnih podatkov.“

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

- ⁸ Skupščina departmaja Vienne je kot članica nadzornega sveta krajevne družbe z mešanim kapitalom, ki upravlja park Futuroscope, pri kanadskem dobavitelju, družbi IMAX Corporation (v nadaljevanju: IMAX), večkrat nabavila avdiovizualno opremo. Skupščina departmaja Vienne je ostala lastnica te opreme, uporabljal pa jo je park Futuroscope.

- 9 Skupščina departmaja Vienne je marca in aprila 1993 na podlagi dogovora, ki ga je v imenu parka Futuroscope sklenila z družbo IMAX, uvozila projekcijski sistem, imenovan „Solido“. V skladu s tem dogovorom je bila odkupna cena zadevne opreme 3,431.650USD. Poleg tega je družbi IMAX pripadlo dopolnilno plačilo 1,8 FRF (0,27 EUR) od vsake plačane vstopnice v park Futurscope.
- 10 Skupščina departmaja Vienne je kot vrednost uvožene opreme navedla znesek 3.431.650 USD. Ob kontroli, ki jo je Administration française des douanes (francoski carinski organ, v nadaljevanju: carinski organ) opravil po postopkih carinjenja, je bilo ugotovljeno, da dopolnilna plačila od vstopnic od leta 1993 do 1995 niso bila prijavljena kot del carinske vrednosti omenjene opreme. Julija 1997 je bila preiskava zaključena z zapisnikom, v katerem je bila ugotovljena kršitev, ki je privedla do napačne deklaracije carinske vrednosti omenjene opreme.
- 11 Skupščina departmaja Vienne je zadevo predložila Commission de conciliation et d'expertise douanière (komisiji za pomirjanje in carinsko izvedenstvo), ki je aprila 1999 ugotovila, da je bila carinska vrednost uvožene opreme zmanjšana za znesek dopolnilnih plačil 5.517.281FRF (221.286 EUR). Nato je septembra 1999 na podlagi členov 236 in 239 carinskega zakonika Skupnosti na generalno direkcijo za carine in posredne dajatve naslovila zahtevek za povrnitev terjanega carinskega dolga. Ta zahtevek je bil junija 2000 zavržen.
- 12 Naknadno je skupščina departmaja Vienne vložila pravno sredstvo pri ministrstvu za gospodarstvo, finance in industrijo. Po ponovni preučitvi dokumentacije in po navodilu tega ministrstva je generalni direktor za carine in posredne dajatve omenjeno skupščino 16. julija 2001 obvestil o odločitvi, da zadevo predloži Komisiji. Z dopisom z dne 18. septembra 2001 je carinski organ Komisiji predstavil razloge, zaradi katerih je znesek dopolnilnih plačil vključil v carinsko vrednost uvožene opreme, in Komisijo vprašal, ali s tem pristopom soglaša. Na to vprašanje ni prejel odgovora.

13 Carinski organ je 19. julija 2001 zoper skupščino departmaja Vienne vložil tožbo pri Tribunal d'instance de Poitiers in zahteval, da se mu naloži plačilo uvoznih dajatev, ki naj bi se jim ta izognil. S sodbo z dne 20. decembra 2002 je to sodišče omenjeni skupščini naložilo plačilo izpodbijanega zneska.

14 Skupščina departmaja Vienne se je zoper to sodbo pritožila na predložitveno sodišče. Cour d'appel de Poitiers, ki je štelo, da je za spor, ki mu je predložen, potrebna razlaga člena 871 carinskega zakonika Skupnosti, je prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložil to vprašanje:

„Ali je treba člen 871 carinskega zakonika Skupnosti o izterjavi zneska carinskega dolga razlagati tako, da pod grožnjo ničnosti uvaja nujen in obvezen postopek, kadar nacionalni carinski organi glede dobrovernega dolžnika kadarkoli med postopkom izterjave izrazijo dvom o dosegu kriterijev v zvezi z izterjavo ali odpustom dajatev carinskega dolga, ki se mu je dolžnik izognil, ker ni bil vknjižen takrat, ko bi ga bilo treba izterjati; to je dolga v zvezi z možnostjo, da se v nabavno ceno avdiovizualne opreme kanadskega dobavitelja vključi pavšalno plačilo, ki je obvezno vključeno v ceno vstopnice v zabaviščni park, v katerem se ta oprema uporablja, ne glede na to, ali obiskovalec, ki je ta znesek plačal, opremo uporablja ali ne?“

Vprašanje za predhodno odločanje

Dopustnost

15 Francoska vlada meni, da je treba predlog za sprejetje predhodne odločbe razglasiti za nedopustnega.

- 16 Uvodoma zatrjuje, da mora biti za to, da carinski organi države članice lahko uporabijo člen 871 izvedbene uredbe, izpolnjena predpostavka, da menijo, da so pogoji, ki jih predpisuje člen 220(2)(b) carinskega zakonika Skupnosti, izpolnjeni, ali da dvomijo v doseg kriterijev te določbe v zadevnem primeru.
- 17 Po mnenju francoske vlade se torej spor o zadevi v glavni stvari ne nanaša na zahtevek za odpust carinskih dajatev, predložen na podlagi druge predpostavke iz člena 236(1), drugi pododstavek, carinskega zakonika Skupnosti, ki se uporablja, kadar je bil znesek uvoznih dajatev vknjižen v nasprotju s členom 220(2) omenjenega zakonika, ampak na izpodbijanje utemeljenosti carinskega dolga. Tako naj bi skupščina departmaja Vienne zahtevala odpust uvoznih dajatev na podlagi prve predpostavke, navedene v členu 236(1), drugi pododstavek, po kateri se odpust teh dajatev odobri, če ob vknjižbi znesek teh dajatev ni bil zakonsko dolgovan. Dodaja, da gospodarski subjekt ne more hkrati izpodbijati zneska carinskega dolga in zahtevati, da se del tega zneska naknadno ne vknjiži zaradi domnevne napake, ki naj bi jo storil carinski organ.
- 18 Francoska vlada dalje opaza, da je 18. septembra 2001 carinski organ pri Komisiji vložil zahtevo za mnenje o carinski vrednosti opreme, uvožene leta 1993, da bi od Komisije pridobil potrditev svoje analize o zakonsko dolgovanem znesku v tej zadevi. Če bi imel, nasprotno, carinski organ namen Komisiji predložiti zadevo na podlagi člena 871 izvedbene uredbe, kar bi povzročilo, da zadevna država članica o zadevi ne bi več odločala, tega ne bi storil s preprostim dopisom, ampak bi moral tej instituciji predložiti dokumentacijo.
- 19 Glede tega je treba opozoriti, da v okviru postopka, določenega v členu 234 ES, ki temelji na jasni ločitvi nalog med nacionalnimi sodišči in Sodiščem, je presoja zadevnih dejstev v pristojnosti nacionalnega sodišča. Le nacionalno sodišče, ki odloča o sporu in mora prevzeti odgovornost za sodno odločbo, glede na posebnosti zadeve

presodi tako o potrebi po sprejetju predhodne odločbe, da bi lahko izdalo svojo sodbo, kot tudi o ustreznosti vprašanj, ki jih postavi Sodišču. Ker se predloženi vprašanji nanašata na razlago prava Skupnosti, je Sodišče načeloma dolžno odločati (glej zlasti sodbi z dne 25. februarja 2003 v zadevi IKA, C-326/00, Recueil, str. I-1703, točka 27, in z dne 12. aprila 2005 v zadevi Keller, C-145/03, ZOdl., str. I-2529, točka 33).

- ²⁰ Vendar je Sodišče tudi odločilo, da mora v izjemnih okoliščinah pri preverjanju svoje pristojnosti preizkusiti okoliščine, v katerih mu je nacionalno sodišče zadevo predložilo (glej v tem smislu sodbo z dne 16. decembra 1981 v zadevi Foglia, 244/80, Recueil, str. 3045, točka 21). Sprejetje predhodne odločbe o vprašanju, ki ga postavi nacionalno sodišče, je mogoče zavrniti le, kadar je očitno, da zahtevana razlaga prava Skupnosti nima nikakršne zveze z dejanskim stanjem ali predmetom spora o glavni stvari, kadar gre za hipotetičen problem oziroma kadar Sodišče nima na voljo potrebnih dejanskih in pravnih elementov, da bi lahko koristno odgovorilo na postavljena vprašanja (glej zlasti sodbi z dne 13. marca 2001 v zadevi PreussenElektra, C-379/98, Recueil, str. I-2099, točka 39, in z dne 22. januarja 2002 v zadevi Canal Satélite Digital, C-390/99, Recueil, str. I-607, točka 19).

- ²¹ V primeru spora o glavni stvari pa ni tako.

- ²² V tem primeru je res, da iz preučitve listin, ki so bile v tem postopku predložene Sodišču, med katerimi je dopis z dne 18. septembra 2001, ki ga je carinski organ naslovil na Komisijo, kaže, da se spor o glavni stvari nanaša na zahtevek za odpust uvoznih carinskih dajatev na podlagi prve predpostavke iz člena 236(1), drugi pododstavek, carinskega zakonika Skupnosti, to je, da znesek carinskih dajatev ni bil zako-

nito dolgovan, in ne na podlagi druge predpostavke te določbe, ki upravičuje, da nacionalni carinski organi uporabijo člen 871 izvedbene uredbe.

- 23 Vendar je treba poudariti, da je Cour d'appel de Poitiers glede na navedene listine med drugim štelo, da so po eni strani omenjeni organi dvomili o dosegu pogojev, ki dolžniku omogočajo, da se mu naknadno ne vknjižijo carinske dajatve, ki bi jih ta po njihovem mnenju moral prijavljati več let zaporedoma, pa jih ni, ker je menil, ne da bi kdo uveljavljal njegovo slabovernost, da ni dolžnik terjanih dajatev, in da po drugi strani spora o zadevi v glavni stvari ni mogoče obravnavati enopomensko kot postopek odpusta carinskega dolga, saj bi se ga lahko prav tako presojalo kot postopek izterjave.
- 24 Poleg tega je treba opozoriti, da mora Sodišče pri delitvi pristojnosti med sodiščema Skupnosti in nacionalnimi sodišči upoštevati dejanski in pravni okvir, v katerega se uvrščajo vprašanja za predhodno odločanje, kot so opredeljena v predložitveni odločbi (glej zlasti sodbi z dne 25. oktobra 2001 v zadevi Ambulanz Glöckner, C-475/99, Recueil, str. I-8089, točka 10, in z dne 2. junija 2005 v zadevi Dörr in Ünal, C-136/03, ZOdl., str. I-4759, točka 46).
- 25 Tako je očitno, da je postavljeno vprašanje v zvezi s predmetom spora o glavni stvari, kot ga opredeljuje predložitveno sodišče, in da bi odgovor na postavljeno vprašanje lahko koristil predložitvenemu sodišču pri odločitvi, ali bi moral carinski organ primer na podlagi člena 871 izvedbene uredbe predložiti Komisiji, da ga uredi.
- 26 Torej je predlog za sprejetje predhodne odločbe dopusten.

Temelj

- 27 Glede na dejstva v sporu o glavni stvari in besedilo vprašanja se mora njegova preučitev nanašati le na razlago člena 871 izvedbene uredbe in ne na to, ali je treba dopolnilna plačila družbi IMAX vključiti v carinsko vrednost uvožene opreme.
- 28 Predložitveno sodišče tako glede tega ni izrazilo negotovosti in je Sodišču postavilo le vprašanje o dosegu dolžnosti, ki se nacionalnim carinskim organom nalaga s členom 871 izvedbene uredbe, če so ti kadarkoli v postopku izterjave ali odpusta carinskega dolga izrazili dvom o tem, da se carinske dajatve, ki niso bile pobrane v natančno določenih okoliščinah, niso naknadno vknjižile.
- 29 Tako je treba šteti, da je predložitveno sodišče s tem vprašanjem v bistvu vprašalo, ali je treba člen 871 izvedbene uredbe razlagati tako, da nacionalne carinske organe zavezuje, da primer posredujejo Komisiji, da ga ta uredi, če kadarkoli med postopkom izterjave ali odpusta carinskega dolga izrazijo dvom o tem, da niso bile vknjižene carinske dajatve, ki niso bile pobrane, ker dobroverni uvoznik ni prijavil plačil, ki bi morala biti všteta v carinsko vrednost uvoženega blaga, in sporočijo, da nameravajo primer predložiti Komisiji.
- 30 Pred odgovorom na tako preoblikovano vprašanje je treba določiti, katera različica člena 871 izvedbene uredbe se uporablja *ratione temporis* za dejstva v sporu o glavni stvari. Tako francoska vlada v svojih stališčih zatrjuje, da mora biti predmet

presoje Sodišča različica omenjenega člena 871, ki izhaja iz Uredbe Komisije (ES) št. 1335/2003 z dne 25. julija 2003 o spremembi Uredbe št. 2454/93 (UL L 187, str. 16), in ne različica, na katero se sklicuje predložitveno sodišče, ker ta člen določa procesno pravilo in se tako šteje, da se uporablja v vseh postopkih, ki takrat, ko je začela veljati, niso bili končani.

31 Francoska vlada glede tega trdi, da se spremembe v izvedbeni uredbi, uvedene na podlagi člena 2, drugi odstavek, Uredbe št. 1335/2003 uporabljajo za vse primere, ki niso bili predloženi Komisiji za sprejetje odločbe pred 1. avgustom 2003. Ker so bili pogoji za predložitev zadeve Komisiji iz členov 869 in 871 izvedbene uredbe spremenjeni, zlasti prag zneska, ki se od uporabnika ni pobral, ki je bil povišan na 500.000 EUR, bi iz tega moralo izhajati, da carinski organ zadeve ne bi bil upravičen predložiti Komisiji, saj je terjani znesek v sporu o zadevi v glavni stvari 221.286 EUR.

32 Te trditve ni mogoče sprejeti.

33 Čeprav je res, da se po ustaljeni sodni praksi postopkovna pravila običajno uporabljajo za vse postopke, ki takrat, ko so ta pravila začela veljati, še niso bili končani, drugače od pravil materialnega prava, ki se običajno razlagajo tako, da se ne nanašajo na položaje, ki so nastali pred začetkom njihove veljavnosti (glej zlasti zgoraj navedeno sodbo Salumi in drugi, točka 9, in sodbe z dne 6. julija 1993 v združenih zadevah CT Control (Rotterdam) in JCT Benelux proti Komisiji, C-121/91 in C-122/91, Recueil, str. I-3873, točka 22; z dne 7. septembra 1999 v zadevi De Haan, C-61/98, Recueil, str. I-5003, točka 13, in z dne 14. novembra 2002 v zadevi Ilumitrónica, C-251/00, Recueil, str. I-10433, točka 29), pa je, kot je poudaril generalni pravobranilec v točkah 33 in 34 sklepnih predlogov, takojšnje izvajanje novega zakona kljub temu mogoče samo v položajih, ki, čeprav so nastali med veljavnostjo prejšnjega zakona, učinkujejo še po tem, ko se začne uporabljati novi zakon.

34 Ugotoviti je torej treba, da 1. avgusta 2003, potem ko so začele veljati spremembe, ki so bile v izvedbeno uredbo uvedene z Uredbo št. 1335/2003, v tej zadevi upoštevni pravni položaj ni več učinkoval. Glede tega iz dokumentov, vloženih v spis, izhaja, da je generalni direktor za carine in posredne dajatve 16. julija 2001 skupščino departmaja Vienne obvestil o odločitvi, da zadevo predloži Komisiji, da je bil slednji julija 2001 pozvan pred Tribunal d'instance de Poitiers in da je carinski organ 18. septembra 2001 Komisiji predložil prošnjo za mnenje.

35 Zato mora Sodišče – da bi predložitvenemu sodišču zagotovilo odgovor, na podlagi katerega bi lahko odločilo, ali bi moral carinski organ zaradi dejstva, da je kadarkoli v postopku izterjave ali odpusta izrazil dvom o tem, da se nepobrane carinske dajatve naknadno niso vknjižile, na podlagi člena 871 izvedbene uredbe primer predložiti Komisiji, da ga uredi – razlagati določbe tiste različice izvedbene uredbe, ki izhaja iz Uredbe št. 1677/98, ki je med drugim za predložitev Komisiji določila prag nepobranih dajatev na 50.000 EUR.

36 Člen 220(2)(b) carinskega zakonika Skupnosti določa pogoje, ki morajo biti izpolnjeni, da nacionalnim carinskim organom ne bi bilo treba naknadno vknjižiti zneska carinskega dolga. Glede postopka odpusta dajatev člen 236 omenjenega zakonika napotuje na iste pogoje v delu, v katerem kot eno od predpostavk, na podlagi katerih lahko carinski organi odločijo, da ne bodo zaračunali carinskega dolga, določa okoliščino, da je bil znesek carinskega dolga vknjižen v nasprotju s členom 220(2).

37 Omenjeni pogoji so trije, in sicer napaka samih carinskih organov, ki je dolжник ni mogel odkriti, njegova dobrovernost in upoštevanje vseh določb o carinski deklaraciji, ki jih predvideva veljavna zakonodaja.

- 38 Ti trije pogoji so bili navedeni že v členu 5(2) Uredbe Sveta (EGS) št. 1697/79 z dne 24. julija 1979 o naknadnih plačilih uvoznih ali izvoznih dajatev, ki jih dolžnik ni zahteval za blago, prijavljeno za carinjenje (UL L 197, str. 1), ki je bila razveljavljena s carinskim zakonikom Skupnosti. Po ustaljeni sodni praksi Sodišča morajo biti ti trije pogoji izpolnjeni kumulativno (glej zlasti sodbe z dne 14. maja 1996 v združenih zadevah Faroe Seafood in drugi, C-153/94 in C-204/94, Recueil, str. I-2465, točka 83; z dne 26. novembra 1998 v zadevi Covita, C-370/96, Recueil, str. I-7711, točka 24; z dne 19. oktobra 2000 v zadevi Sommer, C-15/99, Recueil, str. I-8989, točka 35, in zlasti zgoraj navedeno sodbo Ilumitrónica, točka 37).
- 39 Iz besedila člena 871 izvedbene uredbe, branega skupaj s členom 869 omenjene uredbe, izhaja, da morajo nacionalni carinski organi v postopku izterjave nepobranih dajatev, katerih znesek dosega prag 50.000 EUR, začeti z neposredno izterjavo tega zneska, če so prepričani, da ti pogoji niso bili izpolnjeni.
- 40 Prav tako iz omenjenih določb izhaja, da kadar je dosežen omenjeni prag 50.000 EUR, carinski organi ne smejo delovati sami, ampak so zadevo dolžni predložiti Komisiji in z njo usklajeno delovati ob dveh predpostavkah, in sicer, če menijo, da so v okoliščinah zadeve izpolnjeni omenjeni pogoji, ali če v zadevnem primeru dvomijo v doseg kriterijev iz člena 220(2)(b) carinskega zakonika Skupnosti. Isto velja glede postopka odpusta carinske dajatve, ki ga je zainteresirana oseba začela na podlagi člena 236 zgoraj navedenega zakonika v povezavi z njegovim členom 220(2)(b).
- 41 V primeru predložitve Komisiji se postopek, uveden z izvedbeno uredbo, zaključi z odločbo, s katero se ugotovi, ali obravnavani položaj dopušča, da se zadevne dajatve naknadno ne vknjižijo ali da se jih odpusti. V okviru tega postopka je pravica zadevnih oseb, da podajo izjavo, učinkovito zagotovljena in Komisija na podlagi člena 873 izvedbene uredbe odloči po posvetovanju s skupino strokovnjakov, sestavljeno iz predstavnikov vseh držav članic.

42 Kot je Sodišče pojasnilo glede člena 5 Uredbe št. 1697/79, je cilj tega, da je odločanje glede naknadne izterjave carinske dajatve v pristojnosti Komisije, zagotovitev enotne uporabe prava Skupnosti. Ta je lahko ogrožena takrat, ko se ugoti zahtevi za odstop od naknadne izterjave, saj se utegne presoja države članice za sprejetje ugodilne odločbe zaradi verjetnega neobstoja pravnih sredstev dejansko izogniti nadzoru, ki omogoča zagotovitev enotne uporabe prava Skupnosti. Drugače pa je takrat, ko nacionalni organi začnejo z izterjavo, in to ne glede na sporni znesek. Prizadeta oseba namreč lahko tako odločitev izpodbija pred nacionalnimi sodišči. Posledično bo enotnost prava Skupnosti lahko zagotovilo Sodišče v okviru postopka za sprejetje predhodne odločbe (sodbi z dne 26. junija 1990 v zadevi *Deutsche Fernsprecher*, C-64/89, Recueil, str. I-2535, točka 13, in z dne 27. junija 1991 v zadevi *Mecanarte*, C-348/89, Recueil, str. I-3277, točka 33, ter zgoraj navedena sodba *Faroe Seafood* in drugi, točka 34).

43 Torej morajo glede druge predpostavke, to je v primeru dvomov carinskih organov, zadnji primer predložiti Komisiji le, kadar se dvomi nanašajo na doseg kriterijev iz člena 220(2)(b) carinskega zakonika Skupnosti v zadevnem primeru, in samo zaradi obstoja teh dvomov. Vendar pa, če bi ti dvomi pozneje izginili, celo po tem, ko bi nacionalni carinski organi že izrazili namen, da zadevo posredujejo Komisiji, tega ne bi bili več dolžni storiti in bi morali sami začeti z izterjavo ali zavrniti odpust.

44 Kadar se dvomi nacionalnih carinskih organov nanašajo na vprašanje, ki ni vprašanje o dosegu kriterijev iz člena 220(2)(b) omenjenega zakonika, kot je možnost, da se naknadno ne vknjiži nepobranih carinskih dajatev zaradi uvoznikove opustitve prijave plačil, ki bi morala biti vključena v carinsko vrednost uvoženega blaga, tudi če

bi bil ta uvoznik dobroveren, se člen 871 izvedbene uredbe ne uporablja in omenjeni organi primera niso dolžni predložiti Komisiji, da ga uredi.

45 Ker je dobrovernost dolžnika le eden od pogojev, ki morajo biti nujno izpolnjeni, da je mogoče naknadno nevknjiženje carinskih dajatev, sama po sebi ne more zavezovati nacionalnih carinskih organov, da na podlagi člena 871 izvedbene uredbe primer predložijo Komisiji.

46 Zato je treba na postavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba člen 871 izvedbene uredbe razlagati tako, da nacionalni carinski organi v okviru postopka izterjave ali odpusta nepobranih carinskih dajatev primera niso dolžni predložiti Komisiji, da ga ta uredi, kadar so njihovi dvomi glede dosega kriterijev iz člena 220(2)(b) carinskega zakonika Skupnosti v zadevnem primeru izginili, celo po tem ne, ko bi omenjeni organi že izrazili namen, da primer posredujejo Komisiji, ali kadar se dvomi nanašajo na naknadno vknjiženje carinskih dajatev, ki niso bile pobrane, ker dobroverni uvoznik ni prijavil plačil, ki bi morala biti vključena v carinsko vrednost uvoženega blaga.

Stroški

47 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (tretji senat) razsodilo:

Člen 871 Uredbe Komisije (EGS) št. 2454/93 z dne 2. julija 1993 o določbah za izvajanje Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 o carinskem zakoniku Skupnosti, kakor je bila spremenjena z Uredbo Komisije (ES) št. 1677/98 z dne 29. julija 1998, je treba razlagati tako, da nacionalni carinski organi v postopku izterjave ali odpusta nepobranih carinskih dajatev primera niso dolžni predložiti Komisiji, da ga ta uredi, kadar so njihovi dvomi o dosegu kriterijev iz člena 220(2)(b) Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti v zadevnem primeru izginili, celo po tem ne, ko bi omenjeni organi že izrazili namen, da primer predložijo Komisiji, ali kadar se dvomi nanašajo na naknadno vknjiženje carinskih dajatev, ki niso bile pobrane, ker dobroverni uvoznik ni prijavil plačil, ki bi morala biti vključena v carinsko vrednost uvoženega blaga.

Podpisi